

[Miljøministeren]

de resultater. Men når vi deltager i det internationale miljø samarbejde, er det ikke blot, fordi vi har en moralsk pligt til at yde vor indsats, vi har også et direkte ønske om at yde vort bidrag og spille den rolle, vi nu kan, for at medvirke til løsninger.

Regeringens prioritering sker med udgangspunkt i, at indsatsen skal være størst dér, hvor vi får de mest umiddelbare resultater for vort hjemlige miljø. Eller sagt på en lidt anden måde: Danmarks indsats i det internationale miljø samarbejde er naturligvis i vidt omfang en afspejling af vigtige dele af den hjemlige danske miljøpolitik. Men som jeg allerede har antydnet, bæres vore internationale miljøbestræbelser ikke alene af hensynet til vore nationale forhold. Også hensynet til andre nationer og almindelige medmenneskelige hensyn spiller en rolle for vort arbejde.

De mest alvorlige internationale miljøproblemer, som vi i dag står over for, er luft- og havforurening, sikkerheden ved nukleare anlæg, beskyttelse af naturen samt en række globale trusler i form af klimaændringer, nedbrydelse af ozonlaget og ødelæggelse af miljøet i udviklingslandene. Alle disse emner og flere til er i dag under intens drøftelse i forskellige internationale organer; på en række centrale områder er der løsninger på vej. Der er imidlertid endnu meget at gøre, og jeg skal her gennemgå de vigtigste problemområder lidt nærmere.

Luftforureningen er et område, hvor vi i de seneste 10 år har opnået store resultater. I samarbejde med en lang række europæiske lande skabte vi først det europæiske overvågningssystem for luftforureningen, EMEP, senere Genèvekonventionen om den grænseoverskridende luftforurening og endelig protokollen om 30 pct.s reduktion af udslippene af svovldioxid.

Forsuringen af vandområderne og skovøden viste klart behovet for disse indgreb, og de blev gennemført i det vel nok bredest tænkelige europæiske forum, nemlig FNs Økonomiske Kommission for Europa, ECE. Netop i luftforureningsspørgsmålene har vi haft et meget tæt samarbejde med de andre nordiske lande. Det var jo de nordiske lande, som tog en række af de initiativer, der har ført frem til resultaterne.

Jeg konstaterer med glæde, at netop 30 pct.-protokollen om begrænsning af svovldi-

oxidudslippene har fået udbredt tilslutning fra både fra Øst og Vest i Europa. Men det er ikke nok. Navnlige Storbritannien og en række andre lande, her ikke mindst Østlandene, holder sig stadig udenfor; de må også med.

Fra regeringens side vil vi arbejde for, at alle lande i Europa tilslutter sig aftalen om reduktion af svovludslippene, og for, at aftalen udbygges med yderligere reduktioner. Endvidere vil vi arbejde for tilsvarende aftaler for en række andre stoffer, først og fremmest kvælstofoxider. Arbejdet skal gøres i Genèvekonventionen og i ECE, og vi finder vores naturlige alliancepartnere i Norden og i nogle af EF-landene.

Et andet væsentligt problem på luftområdet er biludstødningen. Her har vi som bekendt taget udgangspunkt i de krav, der i dag gælder i USA og Japan, og som har været gældende dér i en årrække. Det er da også lykkedes at blive enige med en række lande inden for den såkaldte Stockholmgruppe om denne målsætning. En tilsvarende enighed har derimod ikke kunnet skabes i EF, hvilket regeringen beklager dybt.

Det er regeringens opfattelse, at Danmark bør sikres muligheder for at fastsætte de krav, vi synes er nødvendige.

Lad mig så gå videre til arbejdet med bekæmpelse af havforureningen. Den seneste tids debat herhjemme om miljøtilstandene i de danske havområder har som bekendt først og fremmest drejet sig om tilførslen af næringsstoffer til vandmiljøet. Den handlingsplan mod forureningen af det danske havmiljø, som regeringen fremlagde for Folketinget ved udgangen af januar måned i år, omfatter også det internationale samarbejde. Selv om vi selv kan gøre meget for at skabe et sundt vandmiljø, står det jo klart, at en relativt stor del af de næringsstoffer, som er skyld i problemerne med iltsvind i de danske farvande, kommer fra andre lande, som via luften eller vandløbene har forbindelse med Østersøen eller Nordsøen.

Regeringen har derfor allerede igangsat en række initiativer for at skærpe den internationale indsats imod tilførslen af næringsstoffer til vore havområder. Dette arbejde sker i Helsingforskonventionen om beskyttelse af Østersøen mod forurening, i Pariskonventionen om landbaserede forureninger, herunder bl.a. af Nordsøen, og det vil være på pro-